

Prolog

Alaska, Teller Mission, 19. november 1918

Væggene knagede, fordi kulden fik træet til at trække sig sammen. Olielamperne, der hang ned fra loftsbjælkerne, kastede et varmt, gult lys i midten af barakken, men nåede ikke ud til udkanterne af lokalet. I halvmørket langs væggene lå kroppene på rad og række. De var dækket af sælskind med pelsen vendt indad. Skindene var mørke og fedtede, gamle og godt brugte.

Luften var tyk af sod og lugte. Tran, sved, blod og opkast. Som en grød klæbede den til folks hud. Over fyre personer havde samlet sig i missionshuset. En del af dem bad stille på engelsk. Nogle sang en monoton sang på inupiaq, forfædrenes sprog. Fra de fleste hørtes ikke andet end voldsomme hosteanfald og anstrengt åndedræt.

For den unge fangstmand var det som at trække vejret under vand. Luften og hans eget blod lod sig ikke længere adskille. Han rallede tungt. Øjnene var opspærrede, hvide som kiselsten i mørket. Brystkassen spændtes, men der kom ingen ilt. Panikken vældede op i ham og gav ham styrke til et sidste voldsomt hosteanfald. Varm væske sprøjtede ud af munden på ham, løb over hagen og ned på halsen.

Derefter fulgte tavsheden, og tavsheden betød døden. Da præsten registrerede det, bad han nogle af de mindst medtagne i menigheden om hjælp. Sammen bar de den døde krop ud til snedriften, der hvilede tungt mod bygningens ydervæg. Der lå allerede mange stivnede lig af mænd, kvinder og børn. Antallet voksede hele tiden.

Præsten bad en kort bøn. Vinden stod hylende ind over land fra det tilfrosne hav. Ingen træer bremsede den på dens vej mod

de snedækkede bakker og bjergene bag dem. Den trængte ind under tøjet, men præsten ænsede dårligt nok kulden mere. Han så op på den stjernestrøede himmel. Lysende grønne og hvide orgelpiber flammede op og forsvandt igen i en tavs fuga af nordlys. Han kunne ikke se nogen mening med det her. Med højt hævet hoved for at skjule sin tvivl gik han tilbage, ind i barakken.

Esther Siviak hostede og fik for første gang blodsmag i munden. Hun trak bagsiden af hånden hen over læberne. Den blev fugtig. Da hun holdt den op, så hun de mørke streger på håndryggen. Hun havde svært ved at få vejret og svedte trods kulden inde i barakken.

Den unge norske præst gik langsomt rundt mellem bylterne langs væggen. Han var mager, med isblå øjne og lyst, næsten hvidt hår.

Han brændte som et lys i mørket.

Hans forgænger, Tollef Brevig, var kommet til stedet for femogtyve år siden. Dengang befandt deres sjæle sig i vankundighedens mørke. Pastor Brevig tog sig af dem og opbyggede missionsstationen.

Det var samtidig med, at renerne kom. Der havde aldrig før været nogen i området. Hvis Esthers folk, de Rigtige Mennesker, ville have renskind, havde de været nødt til at købe dem af russiske tjuktere, der kom over Beringsstrædet. Men så fik en eller anden embedsmand fra det fjerne Washington en idé. To voksende stormagters fiskeflåder havde rovgriskt tømt Beringshavet for fisk og hvaler. Inuitterne havde svært ved at ernære sig på traditionel vis. Så hvorfor ikke lade dem gå over til rendrift? Der skulle være græs nok til renerne i området, og når en nordisk same kunne slagte rener, kunne en inuit fra Alaska vel også? Hun havde været en lille pige dengang og spærret øjnene op ved synet af de store dyr, der kom med skib.

En gruppe skandinaviske samer blev hyret til at oplære dem i erhvervet. Washington mente, at deres traditionelle pulk ville revolutionere samfærdslen for folkene i ødemarken.

Det gik ikke sådan. Rendrift var svær at lægge sig efter, når man havde fiskeri og hvalfangst i blodet. Men de kristne samer

havde brug for en sjælesørger. Og derfor kom pastor Brevig. Han blev kaldt Apaurak, alles fader. Hun huskede hans tunge hånd, når han strøg hende over håret. Og hvordan han smilede mildt med fugtige læber inde i det buskede skæg.

Pastor Brevig uddrev dæmonerne, forklarede dem, at den gamle tro var overtro og ondskab, og gav dem Jesus og det evige liv. Selvfølgelig var der dem, der modsatte sig. Som Anuniaq, shamanen. Men Ånderne havde ikke hjulpet ham mere, end Kristus havde hjulpet de andre: Nu lå han død derude i snedriften. Hun hulkede højt, da det gik op for hende, at hun snart skulle møde Gud.

Esther forsøgte at sætte sig op, da præsten nærmede sig. Hun smilede til ham, taknemmelig for at han kom hen til hende. Men øjnene i hendes svedblanke ansigt var store og bange. Han lagde hånden på hendes pande, og hun mærkede køligheden fra hans håndflade. Berøringen var beroligende, og hun sank ned på siden igen. Præsten havde tidligere forsikret hende om, at sygdommen ikke var en straf for hendes synder. Guds mening med den farsot, der spredte sig som en løbeild over verden, var uudgrundelig.

Tre dage tidligere havde fire mænd benyttet sig af bugtens nyfrosne is til at besøge Teller. Blot et par timer efter at de var kommet tilbage i måneskinnet, begyndte de at hoste voldsomt. De blev hurtigt feberhede og kraftesløse, og deres slægtinge bar dem ind i missionshuset, der fungerede som sygestue, når der var brug for det. Omkring midnat hostede en af mændene lysebrun slim op. Hans hoste blev værre i løbet af natten. Der viste sig snart anstrøg af rødt i slimen. Ud på morgenen strømmede der rød væske iblandet stumper af lungevæv ud af mundvigene på ham.

Inden den korte dag gryede, var han død.

Endnu en af mændene døde næste aften. På det tidspunkt var de fleste i bygden blevet syge. To dage efter var nioghalvfjerds af dens toogfirs indbyggere ramt. Af dem var halvdelen allerede døde, og mange havde ikke langt igen.

Det var åndenøden, der var det værste. Luften rallede langsomt og besværligt ud og ind af hendes lunger. Hun havde det, som

om hun var ved at drukne, men var for afkræftet til at gøre noget. Den svulmende krop, som hendes mand havde været så vild med, var for tung til, at hun så meget som orkede at vende sig. Ham, der havde elsket hende, lå allerede udenfor i snedriften. Hun tænkte på, om Gud mon ville lade dem være sammen i himlen. Så forsvandt alle tanker i en række blodige hosteanfald. En tid endnu spjættede kroppen konvulsivisk, men hun mærkede ikke længere noget.

Da præsten og hans hjælpere ville bære hende ud i snedriften, magtede de ikke at løfte hende. Den endnu varme krop fyldte anorakken helt ud. Brysterne var som sække fyldt med sælspek. De greb fat om benene og slæbte hende hen over de plettede gulvbrædder.

Anorakken blev trukket op og åbenbarede hendes frodighed. Tykke fedtdeller lå som bløde draperinger over underbukserne af ræveskind. Hendes krop var en kokon af isolerende fedt. I næsten et århundred ville den dæmpe temperatursvingningerne og bevare virussens ømfindtlige dna.

1

Fredag d. 16. december

Telefonens ringetone skar gennem mørket. Kvinden, der blev kaldt Snehvide, drømte videre. Men drømmen skiftede karakter. Sommerengen blev afløst af en lang gang. En alarm begyndte at hyle, og hun måtte løbe ud. Telefonen ringede igen. Hun åbnede øjnene, rakte hånden ud og tog den. Hun kunne ikke længere huske, hvad hun havde drømt.

“Ja?”

“Jeg ville bare vække dig.”

Det var Brille. Typisk ham. Hun skævede til vækkeuret. Det viste 05.37. Hun havde stillet det til 06.00.

“Hør, jeg kan altså godt selv finde ud af at stille vækkeuret.”

“Ja, selvfølgelig kan du det. Men jeg tænkte, at jeg ville vække dig lidt før.”

“Og hvorfor det, om jeg må spørge?”

Hun kendte allerede svaret. Han troede ikke, hun ville få sig gjort klar til tiden. Det irriterede hende. At han havde grund til at være bekymret for det, irriterede hende endnu mere.

“Altså, det var faktisk mest, fordi ...”

Hans stemme havde fået et krybende tonefald. Var han bange for, at hun skulle blive gal?

“... vi måske kommer forbi lidt før end aftalt.”

Så meget for hendes forventninger, tænkte hun. Men hun nåede ikke at skifte tonefald, så det lød stadig irriteret, da hun svarede.

“Hvorfor nu det?”

“Det er Gnavpot. Han tager ikke med, så vi kører direkte ud efter dig i stedet for.”

Han rømmede sig og tilføjede hastigt:
“Men du skal ikke jage. Vi venter udenfor.”

Hun lagde på og lænede hovedet tilbage på puden. Lukkede øjnene. Hun ville kunne falde i søvn igen nu. Kunne mærke, hvordan hun døsede hen. Det her gik ikke. Med en energisk bevægelse svingede hun benene ud over sengekanten. Strakte sig, så den korte natkjole gled højt op på lårene. I spejlet på væggen overfor så hun stoffet stramme over brysterne. Det skulle han have set, Brille. Eller Victor. Kloge Victor. Hun lo stille ved sig selv. Hun havde aldrig mødt nogen, der havde så let til at rødme. En vaskeægte nörd, som havde større erfaring med computere end med kvinder. Det var ham, der havde foreslået at bruge dæknavne. Til at begynde med var det tænkt som en måde at øge sikkerheden på, når de kommunikerede på nettet. Ligesom de brugte kodeord om operationerne. Men det var blevet mere end det. Deres dæknavne var blevet en slags hemmelige identiteter. Elin blev Snehvide, og Snehvide var med i et live-spil, hvor indsatserne og risiciene var særdeles virkelige.

Hun havde lagt varmt undertøj, fleecetrøje og skibukser frem på stolen ved siden af sengen. Typisk, at de andre troede, hun behøvede hjælp med vækningen. Hun rejste sig og gik ud på badeværelset. Den lyseblå linoleumsmåtte var ru mod fodsålerne. Hun tog et hurtigt brusebad og børstede tænder. Da hun var færdig, satte hun vand over til te og klædte sig på.

Teen varmede, så hun kom til at svede. Hun betragtede resten af den skive brød, hun havde taget, med væmmelse. Det var for tidligt at spise. Hun var ganske enkelt ikke sulten. Herregud, hun kom tit først i seng på det her tidspunkt. Men nu var hun altså oppe klokken lort som en anden lønslave. Eller jæger, indprentede hun sig selv. Man måtte rette sig ind efter byttets vaner.

Hun havde det faktisk helt fint. Den sidste eksamen før jul havde været i tirsdags. Til frokosten bagefter havde hun fejret det med et glas gløgg og nydt at se luciaoptøget i frokostkantinens. Stearinlysene havde blafret i kronen på luciabrudens lyse hår og i ternernes foldede hænder.

Men nu var Santa Lucia-dag allerede fortid, og i morgen var det weekend, og bagefter var der ikke engang en uge til juleaften.

Der var ingen forelæsninger på skemaet den sidste uge, så der ville blive masser af tid til at sove i, indtil det blev alvor igen efter nytår.

Hun droppede tanken om morgenmad og gik i gang med at lave en madpakke i stedet for. Var det nok med noget til frokost, eller skulle der også være noget til mellemmåltider? Hun var ikke sikker på, hvor længe de skulle være ude. Det kunne de selvfølgelig også snakke om senere. De ville jo ikke være andre end Brille, Dumpe og hende selv. Ingen problemer der. Brille kunne hun sno om sin lillefinger, og Dumpe var, som folk er flest. Det var faktisk en lettelse, at Gnavpot ikke skulle med. Han havde kun været med i gruppen i et par måneder. I virkeligheden vidste hun næsten ingenting om ham. Men hun havde fundet ud af så meget, som at han var sær.

Nogle gange havde han ligefrem skræmt hende. Som her sidst, hvor han gav fanden i planen og tilmed havde fået Brille til at hjælpe sig. Bagefter havde han sagt, at han havde misforstået det. Det forbløffende var, at gutterne havde købt det. Det virkede, som om han helt havde fordrejet hovederne på Brille og Dumpe. Men det var vel sådan, mænd fungerer: altid adlyde alfahannen. Godt, at der var kvinder i verden til at skabe lidt kaos i hierarkierne.

Hun havde sendt en arrig mail til Gnavpot. Bedt ham forklare, hvad han egentlig havde gang i, hvorfor han havde løbet sådan en unødvendig risiko. Han havde ikke svaret. Men havde altså valgt ikke at tage med i dag. Det var også en slags svar.

Fem minutter i halv syv tog hun skistøvlerne på. Det var et større arbejde at snøre dem. Hvorfor havde hun ikke gjort det noget før? Da hun var færdig med den første, kom hun i tanker om, at hun skulle tjekke madskålene. Hun humpede tilbage i stuen. Der var masser tilbage i madskålene, men vandskålene trængte til at blive fyldt op. Hun skyndte sig ud i køkkenet med en skål i hver hånd. Stakkels små skattebasser, tænkte hun.

Tilbage i entreen baksede hun med den anden støvle. Nu endte hun alligevel med at være for sent på den. Hun trak i jakken uden at knappe den, tog rygsækken på og kantede sig ud ad døren med de lånte ski og stave i hånden. Ude i opgangen skævede hun til klokken. Fem minutter over det aftalte tidspunkt, det døde de vel ikke af? Hun stillede skiene fra sig for at låse yderdøren. Da

hun vendte ryggen til, væltede hele baduljen med et brag. Satans også, nu vækkede hun vel hele hytten!

Klokken var allerede tyve minutter i syv, da hun endelig fik kæmpet sig ud ad gadedøren med skiene. Det var stadig mørkt, og den kolde luft bed i kinderne. Den gamle Volvo holdt ud for opgangen. I lyset fra gadelygten så den ikke helt så ramponeret ud som ellers. Fordøren gik op, og Brille steg ud. Hun sendte ham et koket smil.

“Sorry, jeg endte vist alligevel med at være lidt sent på den.”

“Det går nok. Nu skal jeg hjælpe dig med dem der.”

Han tog hendes ski og bandt dem fast ved siden af de andre par på tagbagagebæreren. Hun åbnede døren i den anden side og smuttede ind. Tog sikkerhedsselen på og vendte sig om mod Dumpe på bagsædet.

“Godmorgen.”

“Ja, tusind tak.” Han himlede med øjnene. “Hvordan har du det med altid at komme for sent?”

“Hold da op, det tog bare lidt længere tid, end jeg havde tænkt.”

“Så var det måske en idé at tænke om igen?”

“Det var støvlerne ... alt klunset, faktisk. Jeg er ikke vant til at have så meget på.”

Hun blinkede flirtende. Han rystede på hovedet, men så ikke rigtig sur ud.

De tog Vattholmavägen nordpå ud gennem de noble villakvarterer i Gamla Uppsala for derefter at dreje af mod den gamle E4. Hun kikkede ud ad bilruden. Det flade, sneklædte land strakte sig, så langt øjet rakte. De tre store vikingegravhøje ragede op som buler i et gråt tæppe.

Efter en tid begyndte skoven at tage over. Først spredte klynger af træer, derefter mere sammenhængende. Utroligt så mange træer der er i Sverige, tænkte hun. Brille havde bedt hende om at tjekke ruten på bilkortet. Det var sikkert mest af høflighed. Han lod til at have fuldstændig styr på vejen uden hendes hjælp. Ikke desto mindre var det hende, der så skiltet først.

Skovvejen lå, hvor den skulle, nogle hundred meter efter skiltet. Den smalle vej var dækket af tyve-tredve centimeter sne. Brille

sagde, at de risikerede at køre fast. De fortsatte langsomt videre gennem en tunnel af graner. Hun følte et stik af uro. Det var selvfølgelig noget pjat. Intet andet end den urgamle skræk for at fare vild i en mørk skov.

Efter et par hundred meter videde vejen sig ud, så der var plads til at stille bilen ved siden af en mandshøj stabel tømmerstokke. Hjulene spandt foruroligere mod sneen. Hun håbede ikke, de fik problemer med at komme derfra. Det sidste, hun ønskede, var at blive i skoven natten over.

“Er I klar?”

Brille havde vendt sig om mod dem, høj, tynd og lidt krumrygget med hænderne hvilende på stavene. Hun syntes, det så opblæst ud, som statuen af en gammel konge, der skuede ud over sine soldater. Han lavede en elegant lapvending og satte af.

“Vent!”

Han stoppede og drejede overkroppen og hovedet om mod hende. Hun mødte hans blik.

“Burde vi ikke lægge en plan?”

Han så spørgende ud.

“Hvad mener du?”

“For eksempel blive enige om, hvilken vej vi løber. Og hvornår vi skal være tilbage.”

Hun så godt, at de to mænd udvekslede blikke. Hun besluttede sig for at skide på, om de syntes, hun var et fjollet kvindemenneske. Skulle hun begive sig ind i en mørk syvmileskov, der vrimlede med ulve og bevæbnede ulvehadere, ville hun i det mindste have en bestemt rute at holde sig til. Ulvehaderne var selvfølgelig værst, men hun var heller ikke helt tryk ved ulvene. Selv om hun var på deres side.

Brille tog kortet frem.

“Okay. Vi følger vejen her et par kilometer, til den ender. Derefter fortsætter vi stik øst, indtil vi kommer hertil.”

Han pegede på et sted, der var markeret som åbent terræn.

“Det kunne ligne en gammel rydning. Det er sådan nogle steder, de plejer at have deres jagttårne. Vi kan krydse den vej over og derefter dreje af mod sydvest, så skyder vi genvej tilbage hertil.”

“Hvor langt bliver det så?”

“Ikke vildt langt, skulle jeg mene.”

Han tog den ene luffe af og målte afstanden med fingrene.

“En halv snes kilometer. Men der er jo ikke noget spor, så vi er sikkert først tilbage i eftermiddag.”

Dumpe puffede hende i siden.

“Tilfreds?”

Hun nikkede.

“Okay da. Men hvordan kan vi vide, at jægerne er der?”

“Det kan vi selvfølgelig heller ikke, men et eller andet sted skal man jo starte.”

Brille understregede den nonchalante melding med at trække på de smalle skuldre. Til ingen nytte. Hun følte sig stadig ilde til mode, men indså, at hun måtte tage sig sammen. Det var bare en svensk skov, normalt tæt og normalt stor. Der lurede ingen skjulte farer.

Det var anstrengende at rykke frem mellem træerne. Skiene gled tit ind under det dybe snedække og satte sig fast. Nogle gange stod granerne så tæt, at de måtte mase sig frem. Grenene piskede dem i ansigtet og sendte små skyer af fygese ned over dem. Snehvide var taknemmelig, da det lysnede mellem stammerne.

“Se dér, hvad sagde jeg!”

Brille stoppede op og pegede, mens de andre løb op på siden af ham. Foran dem lå rydningen som et hvidt tæppe, hvor kampesten og træstubbe bulede op. Nogle enkelte frøtræer strakte sig mod den lysende blå himmel. Foran det mørke skovbryn på den anden side knejsede et gråt, halvt forfaldent jagttårn. Der var noget ondt og lurende over det.

“Tror I, der er nogen?”

Brille trak på skuldrene.

“Sikkert ikke, men hvis der er, skal han nok få lettet røven. Vi kan i hvert fald spise frokost derovre.”

Endelig. Sollyset strømmede ned i ansigtet på hende, det fordrev skovens mørke og jagttårnets ondskab. Tanken om den nært forestående frokost gjorde hende i godt humør. Hun gik ned i knæ, vrikkede med enden og sang:

“Hvem er bange for den store, stygge ulv?”

De andre grinede. Hun huggede stavene i sneen og satte af. Det blev startskuddet til et kapløb om at komme først hen til jagttårnet. Hun fik en god start, og det lykkedes hende at holde forspringet. Hjertet hamrede voldsomt i brystet på hende. Hun lo pludselig højt. Det var alligevel fedt at leve.

I spredt orden stagede de sig vildt frem mellem opstikkende grene og miniaturegraner. Hendes kinder blussede. De to mænd var stadig bagefter. Snehvide slår dværgene, tænkte hun. I samme øjeblik fangede en gren hendes venstre ski, og hun væltede. Noget fløjtede hen over hovedet på hende, og en lille røgsky stod op af en snedrive et par meter foran hende.

Da hun landede med hænderne i den dybe sne, hørte hun braget. Det lød, som om det kom fra et sted langt omme bag dem. Forbløffet så hun op. Et rødt springvand sprøjtede ud af Brilles brystkasse. Han styrtede om i sneen med ansigtet forrest. Et nyt brag. Hun stod stadig på alle fire. Nogle mekaniske trækninger gik gennem Brilles faldne krop.

Chokeret hævdede hun blikket mod Dumpe. Han var standset. Med opspærrede øjne og mund stirrede han på kroppen i sneen. En rød sky stod ud af hans mave. Han faldt, samtidig med at lyden af skuddet rullede hen over dem. Snehvide registrerede, at hun skreg, højt og skingert. Hun forsøgte at komme på benene, men skiene kom på tværs, og hun tumlede om på siden i sneen. Hun trak fødderne op, og det lykkedes hende at få bindingerne op. Hun kom op og begyndte at halvt vade, halvt løbe gennem sneen, over mod det andet skovbryn.

Hun bevægede sig langsomt som i et mareridt, der blev ved med at være lige langt over til skoven. Tanker og billeder hvirvlede gennem hendes hoved.

“Kære Gud, hjælp mig, hjælp mig ...”

Hun mærkede et hårdt slag mellem skulderbladene. Kræfterne fossede ud af hende, synsfeltet snævrede sig sammen som en kamerablænde, og hun styrtede ned i en mørk skakt. Faldt mod lyset dybt nede og forsvandt.

Manden blev stående i skovbrynet og ventede. Der gik nogle minutter. Ingen af kroppene i lysningen rørte sig. Det blev koldere. En sky var gledet for solen, og flere nærmede sig. Sneen var på vej. Det var godt.

2

Mandag d. 12. december

Det var den farlige nat før luciadagen, hvor kristenfolk skulle tage sig i agt. Alskens troldtøj slog sig løs sammen med ondskabens stormtropper i bred almindelighed og festede igennem. Men det var en fest på gravens rand, for lige før daggry ville Lucia komme, hvidklædt og med brændende lys i håret, sammen med sit følge af terner og stjernedrenge. En hær af engle, der ville fordrive de onde, hedenske kræfter, så de et helt år ikke vovede at vende tilbage.

Derfor, argumenterede Maggan, måtte de ikke forsømme at fejre denne ene nat. For var Linnéinstituttet for Biomedicin ikke en ondskabens rede? Det var jo et sted – og her sænkede hun stemmen – et sted, hvor man pinte dyr. Man hviskede skam om dem rundt om i byen. Og var Institut for Eksperimentel Virologi ikke selve hovedkvarteret, dragens rede, helvedes niende kreds? Hvorfor havde de ellers så uendelig mange formularer at udfylde? Så mange ansøgninger for at dribble uden om modvillige etiske komitéer? Og det bare på grund af nogle små, enkle forsøg.

Jo, de var ondskabens creme de la creme, det kunne de lige så godt tage på sig, og derfor måtte de alle sammen på værtshus i aften. I nat skulle de danse på bordene. I morgen kunne de, rødøjede og fromme, lytte til Lucias skønsang, kramme små, tindrende børn eller hænge over laboratoriebordene.

Lotta Nordenflycht fulgte Maggans ivrige fremstød i laboratoriet. Maggan var lille og nuttet, hendes dukkeansigt var indrammet af mørkt, pageklippet hår. Hun lagde hovedet på skrå og gestikulerede livligt. Håret svingede frem og tilbage som et par hundeører. En mops, tænkte Lotta, en mops i kittel. Men Maggan havde

tydeligvis sat sig i hovedet at få overtalt resten af laboratoriet. Og det skulle også nok lykkes hende.

Lotta vendte sig atter mod laboratoriebordet. Foran hende stod en plastboks fyldt med knust is. En snes små plasticreagensglas var stukket ned i isen. Lige, regelmæssige rækker som kors på en soldaterkirkegård. Hun rakte ud efter automatpipetten, der mest af alt lignede en overdimensioneret kuglepen. Trykkede en engangsspids af rød plast fast på den. Stak spidsen ned i et reagensglas, der stod lidt uden for de andres formation, og sugede ti mikroliter farveløs væske op. Hun flyttede pipetten over til reagensglasset yderst til venstre i den øverste række og trykkede forsigtigt knappen oven på pipetten ned. En lille dråbe af væsken løb ned ad indersiden af reagensglasset. Med venstre hånd trykkede hun det vedhængende låg på plads. Så gentog hun proceduren med det næste glas.

Arbejdet gik hurtigt og præcist, selv om plastichandskerne slaskede om hendes slanke fingre. Mens hun arbejdede, spekulerede hun på, hvorfor Maggan var så forhippet på at komme i byen. Var hun ude efter en på laboratoriet? Ham amerikaneren, måske?

Men hun kunne selvfølgelig have overfortolket situationen. *Girls just wanna have fun*. Og uanset grunden var det godt for hende selv. Det var en chance for at lære de andre bedre at kende. Så snart hun havde arbejdet sig gennem hele rækken af reagensglas, startede hun forfra med den næste opløsning. Hun ville være klar i tide.

Da hun var færdig med den sidste opløsning, blandede hun indholdet i rørene ved hjælp af en vibrerende plade, hvorefter hun stak dem ned i et lille stativ. Hun tog det op og gik hen i den anden ende af lokalet til et varmeskab, åbnede plexiglasdøren og stillede reagensglassene ind. Nu var hun færdig for i dag. Hun trak plastichandskerne af og smed dem i affaldsspanen. Kitlen hængte hun på en knage ved siden af bordet.

De andre havde samlet sig ved Anders' bord. Som Lotta havde forudset, var Maggan kommet igennem med sin idé. Eva og den nyankomne amerikaner, Richard, havde ladet sig overtale med det samme. Farasat havde mildt smilende svaret Maggan, at han

som repræsentant for kristenhedens værste fjende gerne stillede op, bare han slap for at drikke alkohol. Chen havde først ladet som ingenting og arbejdet videre med sine glas. Men efter at Lie Qi havde stillet sig hen til ham og med sin lillepigestemme fyret nogle oprørte sætninger af på kinesisk, havde han indstillet arbejdet og sat de små plasticreagensglas ind i fryseren.

Anders tøvede ganske vist stadig, men kollegerne lod ham ikke i fred og overdængede ham med argumenter. Han kløede sig i sine tredageskægstubbe og søgte ly bag kraven på sin snavsede kittel. Han havde jo familie, og selv om de ikke havde nogen planer for i aften, burde han måske alligevel hellere tage hjem. Så greb Kalle ind. Professor Karl Rappell. Han trådte beslutsomt hen til Anders og lagde en lang, senet arm om skuldrene på ham.

“Tænk på karrieren, Anders! Jeg kunne gå hen og blive træt af at have dig på laboratoriet, hvis du er for kedelig!”

Kalles brede grin tog brodden af budskabet, men Anders gav sig. En kort opringning hjem var nok, så trak han af kitlen.

Anders og Kalle var allerede begyndt at diskutere i bussen på vej ind til Uppsala. De fortsatte, mens de gik videre gennem byen, og sakkede bagud. Lotta sagtnede også selv sine skridt. Gik lige foran dem og smuglyttede. Anders hævdede hårdnakket, at svineinfluenzaen var en fortsættelse af den spanske syge, influenzaepidemien i 1918. Virussen havde overlevet i svin. Den var blevet modificeret og svækket, men muterede med jævne mellemrum, så den igen kunne inficere mennesker. Den asiatiske influenza, Hongkong-influenzaen og nu senest svineinfluenzaen var ganske enkelt aflæggere af denne snart hundredårige pandemi.

Kalle kom med stribevis af modargumenter. Til sidst trak Anders sit es ud af ærmet og citerede ordret fra en forskningsrapport, han havde læst for nylig. Kalle var tavs i nogle sekunder, før han svarede.

“Taubenberger har ret i, at der er et vist slægtskab. Men at virussen kun kan svækkes, er det pure opspind.”

“Men Taubenberger mener ...”

Kalle lo tørt.

“Anders, Taubenberger ved ikke en pind om det. Men det gør jeg. Du skulle snakke lidt med Farasat.”

De andre ventede inde i gården til Norrlands Studenterforening. Maggan havde vendt ryggen til dem. Foran hende stod en velvoksen ung mand med bumsede kinder. Antagelig dørrmanden. En gang imellem åbnede han munden. Han sagde tydeligvis noget. Men for det meste så han bare ud til at lytte. Maggan gestikulerede ivrigt. Lotta kom igen til at tænke på en mops. En mops, der skældte ud på en meget større hund. Men kropssproget blev mere og mere desperat. Det var tydeligt, at Maggan var ved at tabe kampen.

Da Lotta, Kalle og Anders kom hen til de andre, sagde Maggan med opbragt stemme:

“Han vil ikke lade os komme ind. Farasat, Eva og Richard har ikke medlemskort.”

“Nå, for søren,” sagde Kalle, gik hen til dørrmanden og rakte hånden frem. “Professor Karl Rappel.”

Måske var det en betinget refleks. Måske var den bumsede dørrmand vant til at adlyde autoriteter. Hans kropssprog blev i hvert fald straks mindre afvisende. Kalle smilede.

“Jeg er foreningens efor. Dens tilsynsførende, om du vil, og jeg er kommet for at ... ja, føre tilsyn. Sammen med mine gæster her.”

Han slog ud med hånden mod de andre. Dørrmanden trådte til side.

“Ja, så er det vel i orden.”

Det var først på aftenen, så de fik kapret et langbord med plads til dem alle i studenterbaren, Orvars Krog. I begyndelsen gled samtalen ligesom lidt trægt, men efter den første øl kom der gang i den. Det var snart svært at høre, hvad andre end de nærmest-siddende sagde.

Maggan og Eva var halvvejs med deres vin. Kalle og Anders tømte hurtigt deres store glas øl, hvorefter Anders smuttede op til bardisken. Richard fulgte først svenskernes fremfærd med en vis skepsis, men skiftede attitude, da Anders smækkede to nye øller på bordet. “You guys can drink!” grinede han. Han hævede

sit glas og hældte resten i sig. Med bagsiden af hånden tørrede han skummet af munden. Hans blik søgte ned langs bordet og fangede Lottas.

“Irish roots,” forklarede han og rejste sig. “Should I get another one for you too?”

Lotta kastede et blik ned i sit ølglas. Hun havde kun drukket en fjerdedel. Hun smilede til ham.

“No, but thank you.”

Hun havde i sinde at holde sig ædru. Der var noget, hun ville have fundet ud af.

Farasat nippede til sin cola. Det var ikke første gang, han var med, så han var forberedt på den forvandling, svenskerne gennemgik. Fra at være venlige på en lidt upersonlig, distancerende måde blev de mere og mere direkte. Til laboratoriets første fest et par år før havde Maggan lagt an på ham. Han havde følt sig forvirret, men naturligvis afvist hende. Nogle dage efter fandt han ud af, at hun var gift. Det chokerede ham. Siden havde han set den samme adfærd gentage sig den ene gang efter den anden: I aftenens løb bliver Maggan mere og mere fuld og giver sig til at flirte uhæmmet med en eller flere mænd. Om hun nogensinde gik længere end det, vidste han ikke, men han havde ondt af hendes mand.

Han lod blikket glide ned langs bordet. Anders og Kalle var midt i en livlig diskussion. Skråt over for dem sad Chen. Han lænede sig ind over bordpladen og så ud til at lytte intenst til de andre, men uden selv at sige noget. Chens ølglas var næsten tomt, en omstændighed der afspejlede sig i hans blussende kinder.

Desto mere livlig var Lie Qi. På kinesisk klingende engelsk var hun ved at forklare et eller andet for de biomedicinske analytikere Maggan og Eva. De lænede sig ind over bordet mod hinanden, så de udelukkede andre ved bordet fra samtalen med en mur af henholdsvis lyst og skinnende sort hår. Af de få ord, han fik fat i, gættede han på, at det drejede sig om en celledyrkningsmetode.

Farasat var netop begyndt at føle en vis lede ved det hele, da en eller anden knipsede ham på skulderen. Han drejede hovedet og så ind i Lotta Nordenflychts grønne øjne.

“Jeg tror lige, jeg sætter mig lidt her.”

Hun gled smidigt ned på den ledige stol ved siden af ham.

“Jeg håber ikke, du synes, jeg trænger mig på, men jeg tænkte, jeg ville gribe chancen for at lære dig lidt bedre at kende.”

Hun smilede til ham. Et Mona Lisa-smil. Det gjorde ham nervøs, fik ham til at famle efter noget at sige.

“Trives du hos os?” var alt, hvad han fik frem.

Hun blev alvorlig, så ud, som om hun faktisk tænkte efter. Han kunne ikke lade være med at beundre hendes klassiske ansigt. Lige næse, markerede kindben, mørke øjenbryn. Hun var fuldendt på en næsten skræmmende måde. Som statuerne i de kunstbøger, han sommetider bladrede i. Grækernes Artemis, romernes Diana. Jagtens og hævnens gudinde. Så lænede hun sig tilbage og sagde:

“Nej, jeg længes bare tilbage til Californien.”

Han måtte have set forbløffet ud, for hun klappede ham på skulderen og lo, så de kastanjebrune lokker hoppede.

Hendes opførsel gjorde ham endnu mere usikker. Hvad ville hun ham i grunden? Hun havde ikke været på laboratoriet i mere end knap to måneder. Det kunne selvfølgelig være noget, han bildte sig ind, men havde hun ikke været meget opsøgende over for ham i den tid? Stillet små spørgsmål, bedt om hjælp. Ting, hun ret beset burde være gået til Maggan eller Eva med. Men det kunne selvfølgelig også være noget ved ham selv. Han havde svært ved at slappe rigtigt af sammen med kvinder, i hvert fald hvis de så godt ud. Men indimellem kunne han få en fornemmelse af, at hun fiskede efter noget. Var hun ude efter et samarbejde af den slags, hvor han var den hjælpsomme makker og tog det praktiske slæb? Mens hun skrev de videnskabelige artikler og på den måde høstede akademiske point uden at knokle for dem?

Det med at skrive var hans akilleshæl, han havde svært ved at formulere sine resultater på skrift. Og det var ellers gået rigtig godt med hans forskning her på det sidste. Pludselig ville alle være venner med ham. Også uden for laboratoriet, tænkte han med en følelse af ubehag. Men Lotta var ny på jobbet og stod under ham i det udtalte hierarki. Så egentlig var det vel ikke så underligt, hvis hun søgte støtte hos en mere erfaren forsker?

“Jeg vidste ikke, at du har arbejdet i Californien. Det har du aldrig sagt noget om,” sagde han.

“Har du da spurgt?”

“Nej, men ...”

“Det er ved at være længe siden. Jeg har været et godt stykke tid i Sverige siden dengang.”

Det kan jeg se, tænkte han. Hun var prærafaelitisk bleg.

“Så hvor i Californien var du?”

“Nede sydpå, San Diego. Eller La Jolla, for at være mere nøjagtig.”

“Hvilket laboratorium? Da ikke Richters ved UCSD, vel?”

“Nej, jeg var på Salk Institute. Rosenblum’s Lab.”

Hun så ud, som om hun ville sige mere, så han nikkede bare.

“Da jeg kom tilbage til Sverige, forsøgte jeg mig først ude i erhvervslivet. Det var en lille forskningsvirksomhed, men med spændende projekter.”

“Hvad hed den?”

“Du kender den ikke. Den var som sagt ikke ret stor.”

“Og hvad skete der så?”

“Hvorfor er jeg så her, mener du? Pengene, selvfølgelig. Finansieringsgrundlaget forsvandt. Næsten, i hvert fald. Ikke så jeg blev fyret, men det gav ikke rigtig mening at fortsætte. Så jeg besluttede at søge tilbage til universitetsverdenen.”

“Som om vi skulle have flere penge? For det meste er det vel lige omvendt?”

“Ja, men hvis man nu engang skal klare sig på et stramt budget, kan man i det mindste vælge det mere frie alternativ.”

Han nikkede.

“Meget vestligt.”

“Hvad mener du?”

“Frihed, det sætter alle I vesterlændinge højere end alt andet. I hvert fald i ord.”

Hun stivnede et øjeblik, så stift på ham som en kat, der har fået øje på en mus. Så blev ansigtet blødere. De grønne øjne mindede ham om smeltevandsdamme i gletsjere.

“Og hvad så med Pakistan? Vurderer man friheden anderledes der?”

Han smilede og viftede forsonende med hænderne.

“Selvfølgelig sætter vi stor pris på frihed. Men det er alligevel

anderledes. Familien og naboerne og de religiøse ledere betyder mere. Man lytter til dem og retter sig efter deres meninger. Her skal hver enkelt træffe sine egne beslutninger. Men i den sidste ende beslutter I jer alligevel for det samme som alle andre, så i praksis er der vel sådan set ikke den store forskel.”

Hårlokkerne dansede igen, da hun lo. Han følte sig pludselig tilfreds med sig selv. Selvtilliden voksede.

“Jeg skal faktisk til San Diego til februar,” sagde han. “Første gang jeg er i Californien. Måske også sidste, så meget bøvl som jeg havde med at få visum.”

Hun nikkede beklagende.

“Jeg ved, hvad du mener. Det er vel aldrig den konference, hvor Taubenberger skal forelæse?”

“Jo.”

“Hvor spændende for dig! Og San Diego i april er vidunderlig. Der er fred og ro på strandene, og man ser tit delfiner og stimer af leopardhajer. Skal du også selv fremlægge noget?”

“Jeg indsendte et abstract og fik det antaget,” svarede han ivrigt. “Jeg skal tale om mine 1918-H5N1-kombinationer. Men jeg skal holde det inden for tyve minutter.”

Han tog sig selv i at gestikulere og sænkede genert hænderne. Samtidig tænkte han, at hun virkede imponeret.

“Ej, hvor fedt! Er du nervøs?”

“Ja, det er klart.”

“Det går garanteret fint. Jeg kan forestille mig, at du er typen, der forbereder sig dobbelt, fordi du er bange for at klokke i det.”

Han smilede.

“Det lyder som mig.”

“Har du andre rejser på programmet her i vinter?”

Han blev pludselig vagtsom. Hvad var det her, et forhør af en slags? Måske kunne man se det på ham, for hun fortsatte hurtigt:

“Jeg ville ønske, jeg kunne rejse et eller andet sted hen, hvor der er varmt. Men det bliver der vist ikke noget af lige med det første. Jeg skal først i gang med mit projekt.”

Hun tog en slurk øl og sendte ham et hurtigt smil. Han lod sig afvæbne.

“Jeg skal faktisk besøge mine forældre i Pakistan.”

“Jaså? Er det længe siden, du har været hjemme?”

Han smilede skævt.

“Det er et godt stykke tid siden, så selvfølgelig glæder jeg mig. Men Pakistan føles faktisk ikke rigtig som hjemme mere.”

“Føler du dig mere hjemme her i Sverige?”

“Det er nærmest ligesom med Pakistan. Jeg er ikke rigtig hjemme nogen af stederne, jeg er ligesom endt midtmellem.”

Hun så på ham med sine gletsjervandsøjne. Et øjeblik havde hun følelsen af, at hun faktisk forstod, nøjagtigt hvad han mente.

Som den første i selskabet brød Farasat op. Lotta fulgte hans ranglede skikkelse med øjnene, da han gik mod udgangen. Forsigtigt og høfligt banede han sig vej mellem bordene med grinende, drikkende og råbende mennesker. Med en tyrefægters reflekser trådte han til side for to unge mænd, der kom trampende med ølglas i hænderne og selvsikker attitude, optaget af sig selv og deres samtale. Hun smilede ved synet. Farasat var så malplaceret i barens tummel og larm. En ægte gammeldags gentleman. Hun måtte indrømme, at hun godt kunne lide ham. Alligevel kunne hun ikke blive sin mistanke kvit.

Under samtalen havde hun prøvet at lodde hans tanker og følelser. Forsigtigt, for ikke at skræmme ham. Og som sædvanlig var han smuttet mellem fingrene på hende. Nogle gange følte hun, at han skjulte noget, for så i næste øjeblik at være sikker på, at han var fuldstændig ærlig. Det var frustrerende. Måske burde hun lade det hvile en tid. Hun skævede ned til bordenden, hvor de andre kvinder sad.

Et højt brag, der overdøvede bruset af stemmerne i baren, fik hende til at flytte blikket. Anders var kommet til at vælte sin stol, da han rejste sig. Mens han kluntet samlede den op fra gulvet, skubbede Kalle sin ud. Han og Anders havde familie, som ventede derhjemme, erklærede han med let sløret stemme. Da han havde taget et par skridt væk fra bordet, vendte han sig pludselig om, pegede på dem, der sad tilbage, og sagde med høj røst:

“Lab meeting tomorrow morning at eight zero zero, sharp.”

Alle rundt om bordet krusede høfligt mundvigene. Kun den nu totalt blankøjede Chen tog tilsyneladende vitsen for ramme alvor.

Lottas blik fejede gennem lokalet. Alle borde var besat, og der var trængsel ved baren. I takt med støjen fra de mange stemmer var der blevet skruet op for musikken. Nogle meter borte stod der et selskab med ølglas i hænderne. Mændenes ansigter var barnligt glatte eller havde små, velplejede skæg, der lignede påklistrede teaterrequisitter. Kvinderne var ungdommeligt runde om kinderne og hagen. Ligesom de fleste i lokalet var de vel først i tyverne. Hun følte sig gammel, meget ældre end sine niogtyve år. Hendes øl var næsten tømt. Hun overvejede at tage en mere. Holde lidt fri fra sig selv.

Af de andre rundt om bordet var Lie Qi den eneste, der virkede ædru. Hun og Eva grinede af en historie, som Maggan fortalte. Maggan var tydeligvis beruset, men helt i sit es. Kinderne glødede rødt, og hænderne baskede vildt, mens hun fortalte. Richard fremførte en snøvlende monolog for Chen, der nikkede og fnisede med jævne mellemrum.

Hun havde ingen større lyst til at snakke med dem. Ikke i aften. Det måtte være nok med Farasat. I virkeligheden burde hun gå hjem. Men hun kunne godt lide at sidde der, omgivet af stemmer og menneskekroppe. Altså lige en øl mere. Hun rejste sig og gik op til baren.

Hun kom tilbage til bordet, satte sig ned og hævede glasset. Tog en slurk og havde nær fået den i den gale hals.

Tom Cruise kom netop ind ad døren. En ung Tom Cruise, som i gennembrudsfilmen *Top Gun*. Og højere end originalen. En hvid T-shirt sad så stramt som et pølseskind over overkroppens skulpturelle former.

En sky af sommerfugle flaksede op i hendes mave. Hun tog blikket til sig. Ikke *ham*, det var ikke godt. Hun havde jo bestemt sig. Men så drejede hun alligevel hovedet og så, at han var på vej hen til deres bord. Pludselig følte hun sig glad. Glæden boblede op i hende, hun kunne intet stille op mod den. Hvor var hun dum. Men glæden var der alligevel, som om krop og følelser havde valgt at gøre oprør mod hendes vilje og intellekt. Det var forkert, men følte rigtigt. Hun ville have kontrol, ja, det var ikke det, men måske burde hun også give sig selv lov til at leve? Hun havde

mange gange fortrudt sin beslutning for straks efter at forsvare den med nogle rationelle argumenter. Nu følte hun pludselig for at give ham en chance til. Hvorfor egentlig ikke?

Hun registrerede, at hun smilede. Et smil, der var vokset frem inden i hende og nu trængte igennem ansigtets beskyttelsesmaske. Han smilede tilbage. Et funklende smil, der næsten ville have været for meget, hvis ikke det var for den lille antydning af sårbarhed. Så var han fremme ved bordet. Rakte hånden frem og lagde den kærligt på Maggans nakke. Maggan tav, så op og udbrød så:

“Linus, for fanden, du her?!”

“Hej, Maggan,” svarede Linus med drævende selvsikker basstemme og trak den tomme stol ved siden af hende ud.

Idet han satte sig, sendte han Lotta et spydigt øjekast. *Maggan?* Lotta følte det, som om hun havde fået et slag i maven.

Maggan tabte enhver interesse for Eva og Lie Qi. Vendt mod Linus plaprede hun løs i et endnu højere tempo end før. Fingererede indimellem ved hans T-shirt og klappede ham på det jeansklædte lår.

En mops, tænkte Lotta. En lille mops, der gjorde sig til for sin herre. *Hvordan helvede kunne han gøre det?* Fandeme nej, om hun ville vise, hvad hun følte. Men den kvalmende lede, der steg op i hende, kunne hun intet stille op med.

Hun lod blikket glide ud i lokalet. Omgivelserne virkede pludselig anderledes. Ikke længere som et sted med menneskelighed og varme, hvor hun kunne slappe af. Lutter vrængende ansigt og fuldskab. Hun rejste sig fra bordet. Mumlede et godnat, som Lie Qi tilsyneladende var den eneste, der hørte. Skubbede stolen ind. Linus så op. Hun nikkede til ham som til en bekendt, man lige har mødt, og gik hen mod udgangen. Da hun kom ud i gården, tog kulden hende i favnen og knugede hende hårdt.

Hun tænkte ikke på at knappe frakken. Nød at mærke, hvordan kulden gav hende gåsehud. Der var ikke noget, hun kunne skyde skylden på. Beslutningen havde været hendes egen. Eller havde den? Dybt inde i hende sagde en lille stemme, at han kunne have prøvet at overtale hende. Bestorme hende. I stedet havde

han ladet hende gå uden protester. Og nu ville han dårligt nok kendes ved hende.

Hun gik gennem søjlegangen, der førte ud fra indergården. Stoppede op og blev tvivlrådigt stående nogle øjeblikke, inden hun langsomt begyndte at gå hen ad Västra Ågatan. Sneen knirkede under skosålerne. *Han kunne i det mindste holde sig fra hendes kolleger.* Hvor længe havde Maggan og han kendt hinanden?

Hun tog et par dybe indåndinger. Den kolde luft hjalp hende til at tænke klart. Deres første møde, det hele faldt på plads. Hun var sikker på, at han og Maggan ... Ifølge de rygter, hun havde hørt om Maggan, havde det, at hun var gift, aldrig holdt hende tilbage. Han kunne udmærket have haft Maggan ved siden af gennem længere tid. Erkendelsen fik hende til at føle sig bedraget. Hun var automatisk gået ud fra, at hun havde eneret til ham. Men havde han lovet hende noget? Selvfølgelig ikke. Deres forhold havde jo dårligt nok nået at komme fra start.

Hvad vidste hun egentlig om ham? Hun tænkte efter. Det fysiske, hvordan hans sved lugtede, følelsen af hans ryg under hendes fingerspidser. Hvordan deres kroppe flød sammen til én, da de lå nøgne på hendes seng, med en magisk fuldmåne udenfor. Det var minder, hun kunne genkalde sig. Samtidig erkendte hun, at de kunne have handlet om en hvilken som helst mand. Måske var det der, problemet lå. Havde Linus blot været et tilfældigt svar på hendes lyserøde prinsessedrøm om Manden? Tilstrækkelig lækker, tilstrækkelig charmerende. Var det derfor, det et eller andet sted havde følt forkert?

Ved Nybron sagtnede hun sine skridt og tøvede lidt. Det var en omvej, men hun havde ingen hast med at komme hjem. Midt på broen standsede hun, lænede sig ud over rækværket og så ned i Fyrisåns sorte, sugende vandhvirvler. Der var noget, der lokkede nede i det der mørke, noget på én gang beroligende og farligt.

Hun fortsatte over på østsiden af broen og fulgte derefter åen i nordlig retning. Ved Upplandsmuseet brusede fossen, vandet skummede i lyset fra gadelygterne. Oven for fossen flød åen mere roligt, her var der snedækket is mellem partier af åbent vand. Hun satte farten op, nød at gå rask til, mærke hvordan kinderne blusede. Uden for Gotlands Studenterforening vajede flaget med

Gotlandsfåret. Inde fra bygningen lød der musik og stemmer. For mange var aftenen langt fra slut. Hun følte pludselig, hvor fjern deres verden var. Det her var ikke hendes liv.

Hun fortsatte over Skt. Olofsbron, tilbage til venstre bred. Der fulgte hun gangstien langs åen. Selv om den var dækket med ujævn is, resultatet af en række snefald med korte tøperioder indimellem, var der ikke blevet gruset. Næste gang vejret slog over i tøj, ville den blive livsfarligt glat, men nu fik den strenge kulde nærmest isen til at føles ru. Træstammerne var truende sorte. En voldsmand kunne stå gemt mellem dem. Det var lige før, hun håbede det. Det ville være noget virkeligt, noget hun kunne forholde sig til. Uden at hendes barnlige fantasier blev til virkelighed, nåede hun Skolgatan og drejede hen ad den.

På Finn Malmgrens Plan sagtnede hun atter sine skridt. En pludselig indskydelse fik hende til at gå over på den anden side af gaden og hen til statuen. I aften kom hans tykke polartøj til sin ret. Der sad sne i håret og i frakkens pelskrave af bronze. Blikket og den ranke holdning udstrålede vilje og ukuelighed, styrke ligefrem, men hun vidste bedre. Hun havde aldrig hørt om Finn Malmgren, før hun flyttede til Uppsala, men hun var blevet nysgerrig, da hun havde fået øje på statuen fra sit køkkenvindue. Var begyndt at læse om meteorologen og eventyren.

Finn Malmgren havde specialiseret sig i arktisk meteorologi. På trods af en hjertefejl var han gang på gang vendt tilbage til Arktis på nye ekspeditioner. Da det italienske luftskib *Italia* styrtede ned på isen under forsøget på at nå Nordpolen, var han blandt de overlevende. Han havde reddet sine kammerater ved at skyde en isbjørn. Sammen med to andre besætningsmedlemmer begav han sig af sted til fods for at søge hjælp fra et skib. Til sidst fandt de faktisk et skib, men da var de kun to.

Undervejs havde de måttet efterlade den døende Finn Malmgren.

Hun lagde hånden på hans ben. Kulden fra metallet trængte gennem den tynde handske. Nogle gange kunne hun næsten fornemme, hvordan der var derude på isen. Hvor meget han havde længtes efter den, efter enkelheden i en verden uden farver, hvor det menneskelige blev desto tydeligere. Hvor viljen var stærkere

end hans fysiske svaghed. Og så denne sidste rejse, hvor hvidheden aldrig syntes at få ende, og hans krop kæmpede efter ilt, og han alligevel stædigt blev ved med at sætte den ene fod foran den anden. Lige indtil han bare ikke kunne mere.

Hvorfor lige ham, hvorfor havde han ikke ladet en anden tage af sted og selv ventet ved luftskebet? Hun mente at kende svaret: fordi han var sådan. En mand, der tog af sted, som gjorde alt for at redde situationen. Han havde mistet et halvt liv, men var forblevet ung, for evigt ung. "Godnat," hviskede hun, gjorde omkring og gik hen mod sin opgang.

Da hun var færdig på badeværelset, gik hun ud i soveværelset. Lyset fra IKEA-plafonden i loftet oplyste et rum med hvidmalt hessiantapet, der lignede et levn fra en istandsættelse i firserne. Gardinstangen over vinduet var tom. Hun hejsede persiennen ned. De var funktionelle, men heller ikke mere. Ligesom resten af lejligheden, tænkte hun. Hun havde snart boet der i to måneder, og alligevel var den ikke mere personlig end en sovesal på en kaserne. Som så mange gange før lovede hun sig selv i det mindste at få købt nogle gardiner. Men der blev nok aldrig tid til det.

På natbordet ved siden af den pedantisk redte seng stod værelsets eneste udsmykning, et guldindrammet fotografi. Det forestillede en mand i uniform og blå FN-baskerhue. Manden smilede til kameraet. Der var en aura af udødelighed over ham, som over en gammel filmhelt. Hun syntes, han så lykkelig ud. Han *var* lykkelig, tænkte hun. Sorgløs, så muligheder i det, andre opfattede som hindringer. Han var solbrændt og frisk. Måtte stadig have troet, at han havde halvdelen af livet foran sig.

Hun ville ønske, hun kunne nå ham på tværs af tid og rum. Hviske ind i hans øre, at han var evig i lige det øjeblik, at hans datter ikke ville lade sygdommen nedbryde ham. At han ville leve videre i dette fotografi. Hendes fingre strøg forsigtigt hen over glasset. *For evigt ung.* Hun slukkede lyset. *I morgen bliver det bedre.*